

Serafina ležela v chladném temném prostoru rakve pod zemí. Mysl jí zaplavila hrůza.

Musím se odsud dostat, opakovala si. Potřebuju dýchat. Nejsem mrtvá!

Jenže nic neviděla. Nemohla se hýbat. Neslyšela nic jiného než vlastní lapání po dechu. Kolik vzduchu jí ještě zbývá? Cítila, jak se jí stahují plíce a svírá hrudník. Chtěla tatínka! Chtěla, aby přišla maminka a vyhrabala ji odsud. Někdo ji přece musí zachránit! Zoufale přitiskla dlaně na víko rakve a zatlačila vší silou, jenže nic nezmohla. Do uší se jí zaryl vlastní skřehotavý hlas, jediný zvuk na tomhle strašlivém, uzavřeném, temném místě.

Pak si představila, co by řekl tatínek, kdyby tady byl.

„Musíš vzít rozum do hrsti, holka. Musíš přijít na to, co musíš udělat, aby ses vodsad dostala, a pak se do toho vopřít.“

Zase se dlouze nadechla a pokusila se uklidnit. Promyslet to. Nic neviděla, ale její prsty nahmataly sukni a rukávy šatů. Byly ošklivě potrhané. Připadalo jí, že kdyby umřela a pochovali ji, oblékli by jí do rakve hezké šaty. Ten, kdo ji pohřbil, to musel udělat ve spěchu. Myslel si, že je mrtvá? Nebo chtěl, aby umírala tím nejříšernějším způsobem?

V tu chvíli nad sebou zase uslyšela tlumený zvuk. Něco se tam pohybovalo. Srdce jí naplnila naděje. *Kroky!*

„Pomoc!“ vykřikla co nejhlasitěji. „Prosím, pomoc! Pomoc!“

Vřískala a vřískala. Bušila do dřeva nad hlavou. Kopalala nohama. Jenže kroky se vzdalovaly, pak zmizely a zanechaly po sobě ticho tak naprosté, že si ani nebyla jistá, jestli vůbec něco slyšela.

Byl to ten, kdo ji tady pohřbil? Hodil na její hrob poslední lopatu hlíny a nechal ji tady? Nebo to byl nic netušící kolemjdoucí, který nemá ani ponětí, že je tady dole pod zemí živá dívka? Serafina zabušila pěstmi do prken a zaječela: „Prosím! Pomoc! Jsem tady dole! Pomoc!“

Nebylo to k ničemu.

Je sama.

Na duši jí dolehla temná vlna beznaděje.

Neunikne.

Tohle nemůže přežít...

Ne, pomyslela si a zaskřípěla zuby. Já tady dole neumřu. Nevzdám to. Mám přece kuráž! Já najdu způsob, jak se odsud dostat...

Svezla se k okraji rakve a kopl. Prkna jí připadala tenká a hrubě opracovaná – ne jako solidní rakev, spíš jako ve spěchu stlučená schránka z rozbitých beden na jablka. Jenže studená vlhká hlína se na ně tlačila tak, že je Serafina nedokázala prorazit.

Pak ji něco napadlo.

„Dva metry.“ Tohle jí kdysi vyprávěl tatínek, když se ho ptala, co lidi dělají s mrtvými. „Tady se lidi pohřbírají dva metry pod zem.“

Zavrtěla se v temném stísněném prostoru, zkroutila se jako kotě v krabici od bot a uložila se tak, aby dosáhla dlaněmi na střed víka rakve. Dva metry hlíny musejí vážit hodně. A tatínek ji naučil, že střed prkna je vždycky nejslabším místem.

Vybvavila si ještě něco dalšího, co jí učil. Zaťukala na prkno nad sebou a zaposlouchala se. *Ťuk-ťuk-ťuk*. Posunula se o pár centimetrů dolů a znovu zaťukala. Znovu poslouchala. Ťukala dál, dokud nenašla místo, kde se ozývala hlubší, dutější ozvěna, což znamenalo, že hlína tam není tak napěchovaná. „To je ono.“

Ale co teď? I kdyby se jí povedlo prorazit prkna, hlína ji zasype. Ucpe jí nos a pusy, udusí ji. „Tohle mi nepomůže...“

Najednou ji něco napadlo. Zapnula si šaty až ke krku a pak si přetáhla ohrnutou sukni přes hlavu, aby jí látka chránila obličej, hlavně pusy a nos. V těsné rakvi se

mohla pohybovat jen s obtížemi, ale povedlo se jí ovázat si sukni kolem hlavy a prostrčit ruce ven, aby jí zůstaly volné. Když bude mít štěstí, látka jí poskytne těch pár vteřin, které bude potřebovat.

Obrnila se a vzepřela se o dlaně i ruce, aby získala sílu. V rakvi nebylo dost místa, aby si mohla úplně kleknout. Aspoň se zkroutila, jak nejvíc to šlo, a narazila rameny do víka rakve. A znovu a znovu. Věděla, že jedna silná rána stačit nebude. Ale pomalý tlak taky ne. Musí bušit prudce a pořádně. *Buch, buch, buch*. Cítila, jak se dlouhá prkna víka prohýbají. „To je ono, to potřebujeme,“ řekla nahlas. *Buch, buch, buch*. „No tak!“ zavřela. Vtom uslyšela, jak středové prkno pod tíhou hlíny praská. „Dobře!“ Mlátila do dřeva dál. *Buch, buch, buch*. Prkno se lámalo. Pak ucítila na holých ramenou něco studeného. Měla by mít radost, že její plán vychází, ale místo toho ji zachvátila hrůza. Víko prasklo! Rakev se otevřela! Na Serafinu se sypala chladná, lepkavá, těžká hlína a tlačila ji zpátky na dno. Kdyby si neovázala hlavu látkou, pusa a nos by se jí v tu chvíli naplnily půdou a bylo by po ní.

Pracovala poslepu, vedená jen instinktem. Hrabala po hlíně, která se na ni sypala, nabírala ji do dlaní a pěchovala do rohů rakve. Snažila se pracovat co nejrychleji, aby udržela tempo se závailem, jenže otvorem ve víku se sypala pořád další a další. Děsivá tíha hlíny jí uvěznila nohy a stoupala k ramenům a hlavě. Pohybovat se bylo čím dál těžší. Serafina se zoufale snažila dýchat přes látku šatů. Hrudník jí poskakoval panikou. Nebude mít dost vzduchu!

Když už nakonec nebylo v rakvi žádné místo, kam by mohla přechovat zeminu, pokusila se vyprostit. Strčila hlavu do otvoru, vzepřela se o nohy a začala hrabat vzhůru. Jenže hlína se na ni valila tak rychle a prudce. To nemůže zvládnout. I když kopala jako šílená, hlína ji začínala dusit. Drtivá tíha jí dolehla na hrudník, z něhož jí uniklo poslední zavřísknutí.